

Vad säger Jesus till kyrkan? Bibelstudium över sändebreven.

Brevet till Tyatira, Upp. 2:18-19

Ingemar Rådberg, VDM, fil. dr, Lödöse

(Nr: 2/2004)

Skriv till församlingens ängel i Tyatira:

Så säger Guds Son, han som har ögon som eldslågor och fötter som skinande malm: Jag känner dina gärningar, din kärlek och din tro, ditt tjänande och din uthållighet, och jag vet att dina senaste gärningar är fler än dina första. Men det har jag emot dig att du låter kvinnan Isebel hållas, hon som säger sig vara profetissa och undervisar och förleder mina tjänare att bedriva otukt och äta kött från avgudaoffer. Jag har gett henne tid att omvända sig, men hon vill inte omvända sig från sin otukt. Se, jag lägger henne på sjukbädden, och de som bedriver otukt med henne skall komma i stor nöd, om de inte omvänder sig från hennes gärningar. Jag skall döda hennes barn, och alla församlingarna skall inse att jag är den som rannsakar hjärtan och njurar. Och jag skall vedergälla var och en av er efter hans gärningar. Men till er andra i Tyatira, ni som inte har denna lära och inte känner Satans djupheter, som man kallar det, till er säger jag att jag inte lägger på er någon ny börda. Men håll fast det ni har, till dess jag kommer. Den som segrar och håller fast vid mina gärningar ända till slutet, honom skall jag ge makt över folken, och han skall styra dem med järnspira, liksom man krossar lerkärl, såsom jag har fått den makten av min Fader. Och jag skall ge honom morgonstjärnan. Den som har öron må höra vad Anden säger till församlingarna.

I Apostlagärningarna i Nya testamentet berättas det om en kvinna som hette Lydia och som var från Tyatira. Hon hade kommit till tro och blivit kristen när hon lyssnade till aposteln Paulus' predikan i staden Filippi i Makedonien (Apg. 16:4). Var denna Lydia sedan med och grundade församlingen i Tyatira? Vi vet inte – men det kan ha varit så.

Vid tiden för Uppenbarelsebokens tillkomst fanns det en blomstrande församling i Tyatira (Upp. 2:18–29). Jesus berömmar de kristna i denna stad för deras gärningar, kärlek, tro, tjänande och uthållighet (2:19). Församlingen var tydligen inne i ett expansivt skede och det är därför Jesus kan säga, att *dina senaste gärningar är fler än dina första [...]* (2:19).

Men det finns en sak som inte nämns bland alla lovord: de får inget beröm för att de levde ett helgat kristet liv. Kyrkan i Tyatira var slapp i moraliska frågor. Det fanns uppenbara brister i församlingen som man inte tog tag i och gjorde upp med. Man tillät nämligen en av sina församlingsmedlemmar att lära ut och praktisera en sexuell omoral: *Men det har jag emot dig, säger Jesus, att du låter kvinnan Isebel hållas [...]* (2:20).

Guds vilja är solklar: *Gud har inte kallat oss till orenhet utan till ett liv i helgelse* (1 Tess. 4:7). Allt Satan gör går ut på att antingen hålla oss borta från Jesus eller att få bort oss från Jesus. På olika sätt försöker därför denne Guds fiende att lura oss, så att vi är olydiga mot Gud och hans ord. Bland de kristna i Tyatira fanns det just en sådan brist på 'helighet' i deras sätt att leva. Hur medvetna är vi om fiendens attacker?

Vem var då Isebel? Säkert syftar detta på en speciell kvinna i församlingen, men namnet är förmodligen symboliskt. Den här kvinnan hade ett farligt inflytande i Tyatira. Detta symboliska namn syftade tillbaka på drottning Isebel i Gamla testamentet. Hon levde på 800-talet f. Kr. och var hustru till kung Ahab i Israel. Ahab var en av de svagaste kungarna i Israel, och sedan Isebel hade blivit gift med honom blev hon mycket aktiv i sitt uppror mot den rådande tron och läran i Israel. Hon övertalade kungen att bygga ett tempel och ett altare åt en för Israel främmande gud. Vidare understödde hon 850 profeter i sin omoraliska gudsdyrkan, och hon dödade så många av Israels sanna profeter hon kunde (1 Kung. 16:30–32; 18:4; 21:25–26). Ahab hade inte den moraliska resningen att han kunde stå emot drottning Isebel.

Den första Isebel hade varit död i nästan tusen år, men samme onde ande var nu verksam i en kvinna som kallade sig profet i det första århundradet efter Kristus (2:20). Att denna *säger sig vara profetissa* innebär att hon gjorde anspråk på auktoritet från Gud. Hon förledde de kristna till *att bedriva otukt och äta kött från avgudaoffer*. Man kan jämföra dessa 'isebeliter' med nikolaiterna (2:6) och 'bileamiterna' (2:14). De liknar varandra även om de inte var helt identiska.

De kristna i Tyatira var dessvärre lika svaga och eftergivna mot denna 'nya' Isebel, som Ahab hade varit mot den 'gamla'. Hur kunde en sådan omoral tolereras i församlingen? Vad är Jesu budskap i denna situation?

I. Budskapet till hela församlingen

Jag känner dina gärningar /... / (2:19). Alla de sju aktuella församlingarna i Uppenbarelseboken 2–3 behövde höra de här orden, men Tyatira mer än de övriga, ty många av Isebels synder skedde i mörkret – bakom stängda dörrar. Jesus vet ändå allt. Begrunda följande ord: *Så säger Guds Son, han som har ögon som eldslågor /... / (2:18)*. Jesus är uppstånden och levande mitt ibland oss och han har ögon *som eldslågor!* Gud ser, och han vet, och han kommer att döma synden.

Hela församlingen hade också ett ansvar för efterlåtenheten mot Isebel: *Men det har jag emot dig att du låter kvinnan Isebel hållas /... / (2:20)*. Jesus säger också, att *alla församlingarna* skall ha klart för sig, att han är *den som rannsakar hjärtan och njurur /... / (2:23)*. Att påminna sig själv om detta är en god hjälp när det gäller att leva ett heligt och rättfärdigt liv inför Gud.

II. Budskapet till gruppen kring Isebel

Jesus kallar till omvändelse (2:21). De här människorna hade haft tillfälle att omvända sig, men de ville hellre fortsätta att synda. Guds inställning är klar: *Jag finner ingen glädje i någons död, säger Herren, HERREN. Vänd därför om, så får ni leva (Hes. 18:32)*. Men Isebel ville inte omvända sig (2:21). Det fanns dock fortfarande en strimma hopp: *om [!] de inte omvänder sig /... / (2:22)*. Än fanns det således tid att vända om, men den möjligheten skulle snart vara förbi. Om denna sista varning inte togs på allvar skulle domen snart följa (2:22–23). Badden eller sängen, som varit platsen för Isebels brott, skulle också bli platsen för hennes straff. Gud, hjälp oss att ta varning!

III. Budskapet till resten av församlingen

Men till er andra i Tyatira, ni som inte har denna lära /... / (2:24). Alla i församlingen deltog inte i dessa synder, och om samtliga församlingsmedlemmar hade kommit ihåg det apostoliska rådet i Apostlagärningarna 15:28–29 (läs själv!) och följt det, så hade mycket varit annorlunda.

I vår egen tid ser vi dagligen många exempel på ett moraliskt förfall. Den sexuella frigjordheten och lössläpptheten sitter ofta i högsätet även i så kallade 'kristna' kretsar. 'Isebel' sprider fortfarande sin lära i kyrkan. Jesus vill rena oss från detta smutsiga liv och han vill stärka oss i tron. Låt oss därför hålla fast vid Bibeln där vi lär känna Guds vilja. Låt oss hålla ut i bön om nåd att kunna leva ett liv som är värdigt vår kallelse. Låt oss betrakta kärlekslivet som en gåva från Gud, helgat i äktenskapet: *Äktenskapet skall hållas i ära bland alla och den äkta sängen bevaras obefläckad (Hebr. 13:4)*.

4. Budskapet till dem som står fasta hos Jesus

Jesus säger: *Den som segrar och håller fast vid mina gärningar ända till slutet, honom skall jag ge makt över folken /.../ (2:26–28)*. Detta betyder att den kristne en gång skall få dela

Kristi makt, men *hur* detta skall ske, får vi inte veta. Men det antyder att Guds barn skall få någon form av ansvar i himmelen. Vidare säger Jesus: *Och jag skall ge honom morgonstjärnan* (2:28). I Uppenbarelseboken 22:16 säger Jesus att det är han själv som är "morgonstjärnan". En gång skall därför alla Guds barn få uppleva den fullkomliga gemenskapen med Jesus – den gemenskap som de redan här på jorden längtade så mycket efter.